

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2013. szeptember 19.
(csütörtök)

Szepesy László

ISTEN SZOLGÁLATÁBAN

Lekció: Malakiás 2,4-9

„És megtudjátok, hogy azért adtam néktek e parancsolatot, hogy szövetségem legyen a Lévível, azt mondja a Seregeknek Ura. Szövetségem volt vele életre és békességre, és félelmül adtam azt néki és félt engemet, és megalázta magát az én nevem előtt. Igazság törvénye volt az ő szájában, és nem találtatott álnokság az ő ajkaiban; békességben és egyenességgel járt velem, és sokakat megtérített a bűnből. Mert a papnak ajkai őrzik a tudományt, és az ő szájából törvényt várnak, mivel a Seregek Urának követe ő. De ti elhajlottatok ez útról, sokakat megbotránkoztattatok a törvénnyel, felbontottátok Lévi szövetségét, azt mondja a Seregeknek Ura. Azért én is szidalmasakká tettem titeket és útálatosakká az egész nép előtt, amiatt, hogy meg nem őriztétok az én útamat, hanem személyválogatók voltatok a törvénnyel.”

Alapige: Malakiás 2,5

„Szövetségem volt vele életre és békességre, és félelmül adtam azt néki, és félt engemet, és megalázta magát az én nevem előtt.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk! Szeretnénk Neked hálát adni azért, hogy ezen a mai napon is elegendő volt számunkra a Te kegyelmed. Köszönjük Lelked munkáját mibenünk, hogy megőriztél abban a hitben, ami egyedül Beléd kapaszkodik, és Benned reménykedik. Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy a Te golgotai kereszted mindenre elegendő számunkra, és hogy a nehézségek, megpróbáltatások közepette is vigaszt jelenthet számunkra. De ugyanakkor az áldások megkapásakor is hálát adhatunk azért, hogy meghaltál értünk, mert egyedül ezért kaphatunk minden jót Tetőled.

Hálát adunk azért, hogy szólsz hozzánk az Igéden keresztül, úgy, ahogyan csak Te tudsz, hogy a szó a szívig jusson. Kérünk, Urunk, hogy ezen a mai estén is hadd tapasztalhassuk meg ezt a csodát. És kérünk, hogy Lelked indítson bennünket neved imáadására, magasztalására, engedelmességre, hálaadásra. Kérünk, hogy így legyél közöttünk, és áldj meg bennünket Igéddel, Szentlelkeddel.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek! Amikor különböző gyülekezetekből összetalálkoznak testvérek, akkor nagyon sokszor felvetődik a kérdés, hogy milyen is a lelkipásztoruk? Sok esetben beszélgetünk arról, és keressük Isten útmutatását az Igében, hogy milyenek is az Őszerinte való gyülekezet lelki vezetői. A Szentírás nagyon sok helyen beszél arról, hogy milyennek kell lennie akár a lelkésznek, akár a presbiternek, akár a tanítónak, vagy más, vezetésben részt vevő testvérnek. A felolvasott igeszakasz is erről beszél. Még az Ószövetség fogalmaival, még az Ószövetség keretei között maradván, a gyülekezetben gondolkozva, amelyeket még régen papok vezettek. Arra a kérdésre keresi a választ, hogy milyen is az Isten szerinti lelki vezető? Először arról beszél az igénk, hogy Isten milyen szövetséget kötött, milyen feladatot adott a papoknak. Másodszor arról beszélünk az ige alapján, hogy hogyan tértek el ettől, milyen kísértésekbe és bűnbe estek a próféta kortársai. Harmadszor pedig röviden arról lesz szó, hogy ránk nézve mit jelentenek ezek az igék.

Tehát az első dolog, amiről beszélünk kell az, hogy Isten Lévi törzsével szövetséget kötött. Ez egy különleges szövetség volt. Ugyanis Isten Izrael egész népével szövetséget kötött az Egyiptomból való kiszabadításuk után, de ezzel a törzzsel egy második szövetséget is kötött. Isten Lévi törzsét választotta ki arra a szolgálatra, hogy a Szent sátor, később pedig a templom körülötte munkákat elvégezzék. Egyedül Lévi törzsével kötötte meg ezt a szövetséget, csak nekik járt ki ez a megtiszteltetés. Ez kiváltság volt számukra. A szövetség azonban kötelezettségekkel is jár: a Lévi törzséhez tartozóknak el kellett végezniük mind azt a munkát, amit Isten rájuk bízott. Azaz: Lévi nem csak dicsőséget kapott Istentől, hanem feladatot is.

Malakiás próféta erre a szövetségre és erre az elhívásra emlékezteti saját korának papjait. Azért teszi ezt, hogy meglássák, milyennek is kellene igazából lennie a szolgálatuknak. Malakiás korában ugyanis a papok másként gondolkodtak már a szolgálatról, mint régen, amikor Isten szövetséget kötött ezzel a törzzsel. És az által, hogy a próféta erről a régi szövetségről beszél, példaként állítja elődeiket a kortársai elé, és arra mutat rá, hogy mennyire eltértek az Isten eredeti tervétől, és mennyire elhagyták az Ő útjait a papok.

Először a Lévivel kötött szövetség, és ezen belül a papok szolgálatának természetéről beszél az ige. Azt mondja, hogy az az élet és békesség szolgálata. Az „élet és békesség” szavak bizonyos szempontból megmagyarázzák az Istennel kötött szövetség természetét, még pedig úgy, hogy elénk adják, hogy mi az Istennel kötött szövetség, és a neki való szolgálat gyümölcse. Ez azt jelenti, hogy ha a papok hűségesek maradnak a templomban való szolgálatban, az igazság hirdetésében, a szent áldozatok bemutatásában, a népért való könyörgésben, imádkozásban, akkor az Istentiszteleten részt vevők életet és békességet fognak találni rajtuk keresztül. Ha hisznek és engedelmeskednek az igének, akkor élni fognak. Ha bűnvallást tesznek, és áldozatokat visznek Istennek, akkor békességük lesz Ővele. Természetesen nem az áldozatért, hanem Jézus Krisztus keresztáldozatáért, amire az Ószövetségi áldozatok előre mutatnak. Istennek ebben a csodálatos munkájában lehettek munkatársakká a papok. Abban, hogy hogyan szül újjá Isten egy embert. Ez az, amiről a papok szolgálata lényegében szólt: az embereket megismertethették azzal az élettel és békességgel, amire szükségük van, amit Isten ad a bűneik megbocsátásán és Igéjének vezetésén keresztül.

Másodszor: Malakiás arra emlékezteti kortársait, hogy többet jelentett ez a szolgálat, mint a feladatok rutinszerű elvégzése. Arra hívta fel a figyelmüket, hogy

Isten félelmül adta nekik ezt a szövetséget. És régen Lévi törzsének papjai és szolgálói félték is az Urat, mert Isten célja ez volt, hogy megtanulják félni Őt. Ez nem a rettegést jelentette, hanem Isten hatalmának elismerését. Egy egészséges félelmet, ami közelebb visz Istenhez, nem pedig olyat, ami megkötöz, és távol tart Tőle. Olyan félelmet, ami tisztelethez, engedelmességhez és imádathoz vezette őket. Ugyanis ha valaki Istennek szolgál, és meglátja az Ő munkáját, újjáteremtő munkáját egy hitetlen ember életében, tanúja lesz egy ember újjászületésnek, akkor az az ember elcsodálkozik. Elcsodálkozik Isten hatalmán, és megalázza magát előtte. És minél inkább szolgál valaki Istennek, és minél többször látja az Ő munkáját, annál inkább megtanulja félni Őt. Lévi törzsének tagjai ezt tapasztalhatták meg szolgálatuk során.

Nagyon nagy dolog az, hogy Isten kiválasztja magának az Övéit, de még csodálatosabb az, amikor Isten olyan feladatot ad nekünk, amely által az újjáteremtő munkájának részesévé válhatunk. Ugyanakkor az Igének a tudása és hirdetése hatalmas nagy felelősség is. Az ember csak csodálkozni tud azon, hogy puszta emberi szavak elhangzása által emberi életek változhatnak meg, mindez természetesen Isten Lelkének munkája révén. Mindezeket tudva az ember még inkább féli a mindenható Istent.

Ugyanakkor a Léviták azt is megértették, hogy mindennel Istennek kell szolgálniuk, mert Ő az Úr. Megértették, hogy ők Isten hatalma alá vetett emberek. Megértették, hogy ők azért szolgák, mert Isten az Uruk, ezért Ő az, aki parancsol, és nekik pedig azt kell tenniük, amit rájuk bízott. Minél inkább szolgálták Őt, annál inkább tisztelték, mint Urukot, és félték az Ő nevét. És a gyülekezeti vezetőkben lévő tisztelettel teljes félelem a gyülekezet tagjaiban Isten Lelke munkája révén azt munkálta ki, hogy ők is egyre inkább odaszánják magukat Istennek, és Őt szolgálják. A papokat mintegy példaképként állította régen Isten a gyülekezetek elé, mintha azt mondta volna nekik: lássátok, hogy előljáróitok mennyire félik az Urat, pedig ők a ti vezetőitek, ezért tehát tőlük tanulva, ti is féljétek az Urat.

A további versekben Isten arról beszél, hogy konkrétan milyen szolgálatot adott a papoknak. A 6. versben ezt mondja: *„igazság törvénye volt az ő szájában, és nem találtatott álnokság az ő ajkaiban”*. Konkrétan ezzel arra utal Malakiás, hogy a gyülekezet vezetőinek elsődleges feladata az Ige hirdetése, a tanítás volt. Mit tanítottak? Malakiás szerint az igazság törvényét. Ez mit jelent? A törvény szó a héber tóra fordítása, ami nem pusztán törvényt, hanem útbaigazítást is jelent. Az igazság pedig azt jelenti, hogy az Isten szerinti, azaz, amit a Bibliában találunk. A feladatuk tehát az volt, hogy Isten igéjét hirdessék, hogy az emberek útmutatást kapjanak Isten akarata felől az élet dolgaival kapcsolatban. Az igazságról manapság nagyon sok mindent mondanak. Azt állítják, hogy van objektív igazság, ami független tőlünk; és van szubjektív igazság: személy szerint mindenkinek meg van a maga igazsága. A Szentírás nem vitatkozik ezekkel, hanem egyértelműen kijelenti, hogy az az igazság, amit Isten mond. És az Ő szemszögéből nézve a dolgokat, megérthetjük, hogy mi a valódi igazság. Ebből következik az, hogy minden, ami eltér az Ő Igéjétől, az álnokság, mondja az Ige. *„Igazság törvénye volt az ő szájában, és nem találtatott álnokság az ő ajkaiban”*. A papok feladata ezért az volt, hogy az Igét hirdessék, és ne a saját gondolataikat. Az volt a feladatuk, hogy hűségesen maradjanak meg az Ige tanulmányozásában, ők maguk is tanuljanak az Úrtól, és azt tanítsák, hűségesen hirdessék azt mindenkinek. A hűségesség itt az Igéhez való ragaszkodást jelenti. Az 5 Móz 33,10-ben is erről a feladatukról olvashatunk. Mindebből az következik, hogy minden igehirdetést,

minden szolgálatot ennek a mércének kell alávetni: mennyiben marad meg az Ige mellett? Mennyiben szólja az Úr akaratát, és egyezik meg a Szentírással?

Másodszor azonban, nem csak tanítaniuk kellett az igazságot, hanem a szerint is kellett élniük. Istennel jártak békességben és egyenességgel, ezt mondja az ige. A járás az élet metaforája. Istennel járni annyit tesz, mint életünket az Ő akaratához igazítani. Az ilyen életet a békesség és az egyenesség jellemzi. Az egyenesen járás annyit jelent, hogy az Isten által kijelölt úton járok. És minden út, minden élet, ami eltér ettől, azt a Szentírás tévútnak, görbe útnak nevezi. Erre az útra az is jellemző, hogy ha valaki Istennel jár, annak békessége kell, hogy legyen Istennel. És ha valaki békében él Istennel, az az Ő akarata szerint fog élni, egyenesen fog járni. Malakiás tehát azt állítja, hogy Isten szövetséget kötött a lévitákkal, és ők hűségesen hirdették az igazságot, az Igét, és az emberek elé is élték azt.

Harmadszor pedig arról beszél Malakiás, hogy a papok sokakat megtérítettek a bűnből. A 6. vers vége mondja ezt. Mert az ige hirdetése és az engedelmes élet nagyon sokakat elgondolkoztat. Ez a legnagyobb misszió, testvérek. Ha valóban az Igét hirdetjük, és engedelmeskedünk annak, az emberek meg fogják látni az életünkben az igazi istenfélelmet és alázatot. És ha ezekből meglátják azt, hogy kicsoda számunkra Isten, akkor azon el is fognak gondolkozni. Elgondolkoznak azon, hogy hogyan lehetséges, hogy ő így él, és nem úgy, ahogyan én. És bizony ennek következménye az, hogy az emberek – látva a mi hitünket, és hallva a mi reménységünket –, el fognak fordulni a bűntől, és Istenhez fordulnak. *„Sokakat megtérített a bűnből”* – ez volt a feladata a papoknak: megtérésre hívni. De nem csak nekik, testvérek, rólunk is szó van itt.

Isten ilyen lelki vezető szerepet szánt tehát Lévi törzsének, ez volt a vele kötött szövetségnek a lényege: hirdetni az igét, megélni azt a gyakorlatban, és ez által megtérésre hívni embereket. Isten azt mondta, hogy ha ezeket elvégzitek, akkor én rajtatok keresztül munkálkodni fogok, én fel fogom használni a ti szolgálatotokat az én tervem véghezajtásában.

És végül a próféta a papi szolgálat legfőbb alapját emeli ki, rávilágít arra, hogy milyen nagy dicsőséggel is járt az: *„a papnak ajkai őrzik a tudományt, és az ő szájából törvényt várnak”*. Miért várnak a pap ajkaiból és szájából törvényt? *„Mert a Seregek Urának követe ő”!* Két dolgot említ meg ez az ige. Az első az, hogy a papoknak őrizniük kellett az igazi tudományt. Itt nem a matematikára, kémiára kell gondolnunk, hanem Isten igazságára és Igéjére. Ezt őrizniük kellett, nem az értelmükben, hanem a szívéjükben. De nem kellett bezárni oda. Azt mondja Malakiás, hogy az ő ajkai őrizték, és a szájából várták a tudományt, azaz nekik hirdetniük kellett. Isten lelki ajándékai között felsorol olyat is, hogy az Ige megértése. És ezt Ő annak adja, akinek szeretné. Ha valakinek Isten megadta ezt az ajándékot, nem azért adta, hogy magában örüljön neki, és megtartsa magának, hanem hogy másokat segítsen, és másoknak hirdesse azt. Így kellett a papoknak Istent szolgálniuk.

Másrészt pedig azt jelenti, amit az ige mond, hogy a gyülekezetnek az ilyen vezetőktől, a papoktól kellett várni az igét, a vezetést. Ez egy eléggé félreérthető mondat, ezért bővebben kitérek rá, hogy jobban megértsük: Isten hogyan munkálkodik közöttünk. Isten azt akarja, hogy mindannyian legyünk Vele személyes kapcsolatban, olvassuk egyen-egyenként a Szentírást. Arra bátorít minket, hogy kutassuk az Ige értelmét, gondolkozzunk el azon, és kérjük el annak magyarázatát Őtőle. Ugyanakkor a tapasztalat azt is mutatja, hogy az Igéből sok mindent, amit elsőre olvasunk,

nem értünk meg, hanem magyarázatra szorul számunkra. Néha még az is előfordul, hogy az, amit olvasunk, összekuszálja mindazt, amit addig már megértettünk az Igéből. Ezért az ilyen helyzetekben az ember magyarázatra vár. Ezért mondja az Ige, hogy „*az ő szájából (a pap szájából) törvényt/útmutatást várnak*”. Mert Isten úgy látta jónak, hogy egyházában az Övéit tanítók által vezesse. Ezért hívott el tanítókat, lelkészeket, presbitereket és másokat, akik az Igét magyarázzák. Olyan hívó, Istent szolgáló testvéreken keresztül akar szólni hozzánk, akik az igében jártasak, akikkel Isten Lelke sok mindent már megértetett. Isten ezért is adta nekik ezt az ajándékot, az ige értését, hogy ezzel szolgáljanak. Azért kapnak üzenetet Őtőle, hogy azt továbbadják, mert követek ők, Isten követei. Ez a feladatuk.

És a testvéreknek pedig, azon kívül, hogy maguk is kutatják az Ige jelentését, várniuk is kell az Ige magyarázatát az ilyen szolgálóktól. Nagyon sokszor, amikor nem értünk valamit az igéből, nem merjük megkérdezni csoportvezetőinket, a presbiter testvéreket, vagy akár a lelkészeket. Isten Igéje itt bátorít mindannyiunkat, hogy igenis menjünk oda hozzájuk, és kérdezzük meg őket, mert nekik ez feladatul is adatott. És ők azért tudnak segíteni, ezt a szolgálatot elvégezni, mert Isten az Ő követéivé tette ezeket az embereket. Azt mondja az ige a papokról, hogy „*a Seregek Urának követe ő*”. A követ ugyebár képvisel valakit, nem azt mondja, amit saját maga gondol, nem a saját érdekeit képviseli, hanem az ő urának az érdekeit és az urának az akaratát közvetíti. És testvérek, ez egy hihetetlen nagy lehetőség, hogy az Úr követei közöttünk élnek, és képviselik azt, amit az Úr akar. Élünk ezzel a lehetőséggel, merjünk hozzájuk fordulni.

Isten tehát így tervezte el Lévi törzsének szolgálatát. A papok feladatai és a gyülekezet lelki vezetőinek feladatai: hirdetni az igét, megélni azt, megtérésre hívni embereket. És mindezt úgy tenni, hogy közben meglátszódjon az életükben az Isten iránti félelem és alázat.

A 8. vers azonban egy éles „de” szóval kezdődik, ami nagyon sokszor az ellentétet fejezi ki, ahogy itt is. „*De ti elhajlottatok ez útról.*” Volt róla szó, hogy az egyenes út az Úr parancsai által kijelölt út, és a prófétának mégis azt kell mondania a papoknak, hogy de ti elhajlottatok ettől. A papok szándékosan másként kezdtek szolgálni Istennek. Mit jelentett ez? Nem tanultak, nem hirdették az igazságot, és nem élték meg hitüket az emberek előtt. Nem azt jelentette, hogy ne lettek volna gyülekezeti alkalmak, ne lettek volna istentiszteletek, hanem azt, hogy inkább saját koruk nézeteit, saját véleményüket, elképzelésüket részesítették előnyben, mintsem Isten Igéjét, amit itt igazságnak nevez a Szentírás. És nem élték meg hitüket az emberek előtt. Azt gondolták, hogy élhetnek saját elképzelésük szerint úgy, hogy mindeközben megmaradjanak Isten szolgálóinak. Miközben nem maradtak meg a Vele kötött szövetségben, és nem végezték el a rájuk bízott szolgálatot és feladatot, mégis úgy gondolták, hogy ők továbbra is Isten követei. Egyenesen kikérték maguknak, ha valaki nem így nézett rájuk. Mikor kezdődött a változás a szolgálatban? Mikor változtak meg a papok Izráel történetében? Pontosán nem tudjuk. De megváltoztak. És mint tudjuk, a változás nem mindig nagyon nagy dolgokkal kezdődik. Lehet, hogy eleinte csak apróbb, jelentéktelennek tűnő dolgokban módosítottak. Lehet, hogy azt gondolták, hogy „ó, hát az öregek, az előttünk élő papok is mindig ezt csinálták, mi azonban újítsunk, mert ezzel több ember fog majd jönni a gyülekezetbe”. Egy apró változtatást végeztek el, és a végén egy nagyon nagy változás lett az egésznek a következménye. Mert az az út, ami először csak egy parányit tér el az egyenes úttól, lehet,

hogy mérföldekkel később már nagyon távol van attól. Egy apró változás félre tudja vinni az egész szolgálatot. Lehet, hogy jót akartak, mert azt remélték a változásoktól, hogy általuk több embert fognak megnyerni az Úrnak. De nem vették észre, hogy magukat okosabbaknak tartották Istennél, mert úgy gondolták, hogy ők jobban tudják, hogy mi az ő feladatuk, hogy mi egy pap feladata – és mindeközben megrontották Isten tervét, és elhagyták az igazi szolgálatukat.

Tanításukkal hatalmas károkat okoztak: sokan botránkoztak meg Isten Igéjében. Malakiás már beszélt arról az első fejezetben, hogy mi minden következett abból, hogy a papok mellőzték az Igét. Rossz példájuk első következménye az volt, hogy a nép számára az áldozatok értéktelenné, kevésbé fontosakká váltak. Maguk a papok sem követelték meg, hogy Istennek kijáró tökéletes áldozatokat, azaz ép és egészséges állatokat mutassanak be, hanem elég volt Istennek a sánta állat, elég volt, ami éppen megmaradt, elég volt az, ami úgymond nekünk már nem kell. És ezzel az istentiszteletet megrontották.

De a 2. fejezetben arról is olvasunk, hogy más következménye is lett bűnüknek. A gyülekezet tagjai hitetlenekkel kezdtek el összeházasodni, pogány népek köréből származó nőket vettek el feleségül, sőt, sajnos még odáig is eljutottak, hogy a megkötött házasságok is felbomlottak, és egyre több válás lett. Emberi életek és az istentisztelet ment tönkre a papok hibája miatt is. Nem lehet mindenért őket okolni, de mint vezetőknél, nagyon nagy részük volt ebben a folyamatban.

S a 9. versben egy még hatalmasabb bűnt hoz elénk Malakiás. Ez pedig az, amikor az ige hirdetője elferdíti Isten Igéjét. Mégpedig azért teszi ezt, mert a hallgatók kedvében akar járni, vagy pedig azért, mert éppen valakinek tetszeni akar. Sajnos, testvérek, ilyen is van. *„De ti elhajlottatok ez útról, sokakat megbotránkoztattatok a törvénnyel, felbontottátok Lévi szövetségét, azt mondja a Seregeknek Ura.”* *„Sokakat megbotránkoztattatok a törvénnyel.”* Lehetséges, hogy az történt, amiről Jakab apostol is beszél a levelében, hogy a gazdagokat előnyben részesítették. Ővelük kevésbé voltak szigorúak, a törvényt nekik nem kellett annyira betartaniuk – mert hát ők mégis csak gazdagok, és sosem baj, ha vannak támogatóink. Mindeközben pedig a szegényeken szigorúan számon kérték Isten törvényét. Lehet, hogy egyszerűen csak engedékenyebbek voltak azokkal, akik éppen nekik szimpatikusak voltak, vagy éppen a barátjuk volt. És azt mondták: „ó, hát rád nem tartozik ez a törvény, nem kell annyira komolyan venni azt az áldozatoknál, hogy valóban egészséges legyen az állat”. A másik embertől pedig, mivel nem szerették, igenis behajtották és komolyan vették.

Mindenesetre elferdítették Isten Igéjét, mert sajnos Isten törvényét lehet rossz dolgokra is használni, hogy az emberek tetszését nyerjük el. Ugyanis ha az igazságot hirdeti az ember, akkor azt hirdeti, ami az Igében van leírva. Ez nem mindig jár népszerűséggel, ez nem mindig örömteli feladat, mert néha nagyon komoly és súlyos dolgokról kell beszélni. És ezek a papok inkább választották a könnyebb utat, és inkább a többiek tetszését akarták keresni. Más próféták is beszéltek erről a bűnről. Ők nagyon egyszerűen csak annyit mondtak, hogy az ilyen papok a jót rossznak, a rosszat pedig jónak mondták, és közben sajnos Isten Igéjével támasztották alá a tévtanításukat. Az ember nem mindig veszi észre ezeket, csak akkor, hogyha az Igéhez nagyon ragaszkodik. De igenis vannak tévtanítások, hisz már Urunk, Jézus Krisztus is megmondta, hogy a mi korunk sem mentes ettől. Azt mondtá, hogy az utolsó időkben lesznek majd tévtanítók, akik el fognak térni Isten Igéjétől. És ma is ugyanúgy hall-

hatunk ilyen igehirdetéseket, olvashatunk ilyen keresztyénnek mondott könyveket, amelyek eltérnek a Szentírástól. Isten figyelmeztet minket, mindig az Igéhez ragaszkodjunk, és az legyen a mércénk!

A 9. versben leírtak oka is az volt, hogy a papok elhagyták szolgálatukat. Ezt olvassuk: *„Azért én is szidalmasakká tettelek titeket és utálatosakká az egész nép előtt, amiatt, hogy meg nem őriztétek az én utamat, hanem személyválogatók voltatok a törvényel.”* Istent meggyalázták ezek a papok. Saját szolgálói nem vették komolyan, nem félték Őt, ezért meggyalázták szolgálatukkal. Isten büntetésként megálázta őket. A nép előtt ezek a papok elvesztették a hitelüket, nem volt becsületük, és nem is tisztelték őket. Folytathatták a szolgálatukat, de úgy, mint akikre már kevesen figyelnek. Sokan tudták, hogy ezeknek a papoknak nem fontos Isten, és ezért nem is becsülték meg őket.

Végül pedig nézzük meg, testvéreim, hogy ez az igen súlyos és nehéz igeszakasz mit jelent ránk nézve.

Először is – bár ez az igeszakasz elsősorban a régi idők papjainak szólt, mégis, a szolgálattal kapcsolatos alapelvek, és a feladatok egy része a mai napig is érvényesek maradtak. Isten a mai napon is a lelkészeket, presbitereket, tanítókat, igemagyarázókat ilyen szolgálatra hívja el: az Igének hirdetése, testvérek elé élése példaképként, és a megtérésre hívás. Mindezt pedig úgy kellene megélnünk, hogy közben szívünkben szent félelem és alázat legyen. Az Apostolok cselekedeteiben az apostolok, amikor túl sok feladatot akartak rájuk helyezni, és emiatt mellőzniük kellett volna az Ige olvasását és az imádságot, megkérték a gyülekezetet, hogy diakónusokat rendeljenek ki abba a szolgálatba, hogy ők maradhassanak az igehirdetés, tanítás szolgálatában. Az apostolok megértették, hogy mint vezetőknek, elsősorban ez a feladatuk. Jézus Krisztus is egész életével ezt a példát adta élénk. Ő maga is az Igének tanítója volt, minden egyes alkalommal megragadta a lehetőséget, amikor egy tömeg gyűlt össze, hogy tanítsa őket. De ha az életét nézzük, akkor elmondhatjuk, hogy nem csak tanító volt, hanem Isten Igéjének megélője, az Atyának engedelmes Fiú, aki életével példát adott az Övéinek, példát adott számukra. És mindamellet szent alázattal és félelemmel élt, és megtérésre hívta az embereket. Tehát ez az ige felszólít minden szolgálot, mind lelkészeket, mind presbitereket, mind csoportvezetőket, mind minden igemagyarázót, hogy így szolgáljanak az Úrnak.

De Isten ránk nézve is érvényesnek tartja ezeket az elveket. Ugyanis az 1Péter 2,9 szerint Isten ezt mondja: *„Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket”.* Azaz mindannyian Isten papjai vagyunk. A papok régen a nép tanítói voltak. Ma minket Isten a világ papjaivá, tanítóivá tett. Ezt parancsolja nekünk: *„Menjete el széles e világra ... és tegyetek tanítványokká minden népeket”.* És ez minden hívőnek a szolgálata és feladata: bizonyosságot tenni mindarról, amit az Úr az életemben elvégzett, amit megértettem az Igéből, az Ő akaratának való engedelmesség, hitünk megélése, mások elé élése, és a megtérésre hívás. Mindezek a szolgálatok nem szűkülnek le bizonyos szolgálókra, nem csak bizonyos embereknek a feladatai, hanem minden hívő emberé a világban. A keresztyéneknek ismerniük kell Isten igéjét, és tudniuk kell azt hirdetni és mások elé élni, hogy embereket hívogassanak a sötétségből a világosságba, halálból az életre. Csodálatos szolgálat ez, és csodálatos szövetség Istennek, de felelősségteljes is. Isten szövetséget kötött velünk, amelyben lehetőséget ad, hogy részt

ISTEN SZOLGÁLATÁBAN

---

vegyünk abban a szolgálatban, aminek a gyümölcse élet és béke lehet emberek számára. Márpedig milliók keresik ezt az életet és békességet. A Malakiás próféta korabeli papok példája figyelmeztetés számunkra, hogy gondolkozzunk el: mi hogyan szolgáljuk Istent? Mennyire felel meg a mi életünk az Ő általa kitűzött céloknak, mennyiben látjuk el a ránk bízott feladatokat, szolgálatot? Mennyiben tanulunk mi az Igéből, mennyiben éljük meg azt, változtatja meg az életünket, és mennyire vesszük a bátorságot megtérésre hívni a körülöttünk élőket?

Isten csodálatos feladatot adott nekünk: Őt képviselhetjük ezen a világon, a Seregek Urának, a Mindenható Istennek követői lehetünk az Őt nem ismerők között! Ilyen megtiszteltetést Isten nem mindenkinek ad. Adjátok az Úr nekünk, hogy hittel, alázattal, és az Ő dicsőségére igyekezzük elvégezni ezt a ránk bízott szolgálatot!

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk! Szeretnénk Neked hálát adni azért, hogy még mielőtt megismertünk volna Tégedet, mikor még bűneinkben éltünk, és saját kívánságaink és akarataink szerint cselekedtünk és gondolkodtunk, és saját vágyaink irányítottak bennünket, Te már akkor meghaltál értünk, és kiválasztottál bennünket arra a szolgálatra, hogy a Te követeid lehessünk ezen a földön. Köszönjük Neked ezt a szolgálatot.

Ugyanakkor őszintén bevalljuk azt is, hogy magunktól nehezen járunk ezen az úton, és nehezen végezzük el ezt a szolgálatot. Ezért kérjük, hogy Szentlelked munkálkodjon bennünk. Add, hogy vágyakozzunk a Te Igéd után, annak tanulása, megértése után, hogy a Te akaratod szerint tudjuk, hogy mit cselekedjünk, hogyan éljünk. És kérünk, add, hogy fiúként valóban keressük a Te akaratodat, segíts nekünk az engedelmisségben. Hisszük, Urunk, hogy a Te Lelked kell ehhez, Aki elvégzi bennünk az akarást, és azt, hogy a Te céljaid a mieink is legyenek. Kérünk, munkáld bennünk a véghezvitelt is, az engedelmisséget. És mindezt azért kérjük, hogy a világ meglássa, hogy a Te tanítványaid vagyunk, és Téged dicsőítsen azért, hogy milyen csodálatosan cselekszel a mi életünkben is. Kérünk, segíts hűségeseknek lennünk ebben a szolgálatban, és a Te dicsőségedre elvégezni azokat.

Ámen.